

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PICKED AND PLANTED

MIGHTBEWRITING

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Toplandı ve Ekildi

İlk olarak <http://archiveofourown.org/works/24946546> adresindeki [Archive of Our Own](#)'da yayınlanmıştır.

Değerlendirme:	Olgun
Arşiv Uyarısı:	Arşiv Uyarısı Yok
Uygulanır Kategori :	F/M
Fandom:	Harry Potter - J. K. Rowling İlişki: Neville Longbottom/Pansy Parkinson
Karakterler:	Pansy Parkinson , Neville Longbottom
Ek Etiketler:	theo ruhen buradadır zamanki gibi , Romantizm , Hogwarts , Seralar , Evlilik Sözleşmeleri
Dil	İngilizce
Seri:	Bekleyiş ve Umut Dünyası'nın 4. Bölümü
Koleksiyonlar:	Potter & Co , Okuduğum Dramione Fikleri , Vahşileştığım Dramione Fikleri , kalbimde özel bir yeri olan slytherin tayfası fikleri 4 fazlasını okudum , gemiden , yaban mersinli turta kadar tatlı paneville , şimdiye - kadarki en iyiler Harry İyileri , Potter En , okumak için geri döndüğüm fanfikler , Prenses ve Kırbağa (Pansy/Neville)
İstatistikler:	Yayınlanma tarihi: 2020-06-27 Kelimeler: 9,680 Bölüm: 1/1

Toplandı ve Ekildi

tarafından [mightbewriting](#)

Özet

"Pansy, biz evlenmiyoruz."

Onun adını kullanmaktan hoşlanıyordu. Sanki onu yetiştiriyormuş, besliyormuş, bitkilerinden biri gibi ona bakıyormuş gibi söyleyip duruyordu. Adını bir çiçekten aldığı için buna engel olamıyordu.

Aynı derecede çakırkeyif bir Neville Longbottom ile biraz sarhoş olma yolunda ilerlemesine de engel olamıyordu.

"Bunu söyleyip duruyorsun, Longbottom. Ama okula döner dönmez anneme bir mektup yazacağım ve ona bir ilgi isteği göndermesini söyleyeceğim. Bu çok mantıklı."

[Pansy'nin bir koca arayışında olduğu.]

Notlar

Bekleyiş ve Umut Dünyası serisinin BEŞİNCİ bölümünün DÖRDÜNCÜSÜ.

Bu hikaye aynı zamanda etl.echo.audiobooks aracılığıyla sesli kitap formatında mevcuttur ve [youtube](#) ve [spotify](#)'da dinlenebilir! _

Daha fazla [not](#) için çalışmanın sonuna bakınız

- İspanyolca çevirisi mevcuttur: [Picked and Planted - Dramione \(Traducción\)](#) by [Naikiara](#)

Theodore Nott ölü bir adamdı, infaz yöntemleri belirlenecekti. Bu ne cüret. Ne cüretle gidip de lanet olası malikânesini, içeride *birkaç* satış yaklaşırken yakıp kül ederdi? Pansy'nin varsayımsal kraliçeliğinde, kesinlikle köylü, belki de serf rütbesine indirilecekti - hangisi daha acı verici bir ölüme yol açarsa, diş eti hastalığı ya da arabanın çiğnenmesi yoluyla, ideal olarak.

Ama Pansy, bu sembolikti.

Duygusal katarsis sağladı. Çoğunu

sattık.

Çoğu, hepsi değildi ve Pansy'nin Hogwarts'ın gözüne tekrar girebilmek için bel bağladığı birkaç satış vardı. Kendini korumak ve yetiştirilme tarzının bazı talihsiz yönleri dışında pek de ilgi duymadığı bir savaştan birkaç yıl sonra bile sosyal sermayesi oldukça azdı.

Ama Minerva McGonagall, Nott Malikânesi'nden birkaç antika almayı görüşmek için Pansy ile buluşmaya istekliydi. Bu parçalar arasında seralardan birkaç saksı bankı ve oturma odasının tamamını kaplayan, zar zor sigara kokan mobilyalar da vardı. Ama hayır. Theo tek taraflı bir kararla malikânesinin kaybedilmiş bir dava olduğuna, ona musallat olduğuna ve gitmesi gerektiğine karar verdi.

Pansy de yeni yıla iki gün kala Hogsmeade istasyonundan Hogwarts'a gitmek için at arabası beklerken, hiçbir kovucu tılsımın botlarına sızmasını engelleyemediği sulu karda ayak bileğine kadar batmıştı. Etrafta onu duyacak ve anlayış gösterecek birileri olsaydı çok daha sinirli bir şekilde oflayıp pufalayabilirdi. Ama bu haliyle, thestrals onun durumunu pek anlamış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, Theo'yu çizdirip dörde böldürmeyi hayal etti.

Pansy, Minerva McGonagall'a -korkunç kaltağa- o çok ilgilendiği on yedinci yüzyıldan kalma güzel Fransız koltuk takımının son derece aptal bir Theodore Nott tarafından küle dönüştürüldüğünü bildirmek için sabırsızlanmıyordu. Eğer Hogwarts Yönetim Kurulu'nun bütçesinde bin yıllık şatolarını tarihi bir dekorla donatmak gibi yumuşak bir nokta varsa, Pansy bunu karşılamaya niyetliydi.

Derin bir iç çekti, araba hareket ettiğinde üzerine dolan görünür nefes rüzgârına mantıksız bir şekilde sinirlendi.

O sabah annesi de gelmişti ve bu kesinlikle Pansy'nin ruh haline yardımcı olmamıştı. "Buna ne dersin hayatım?"

Pansy parşömeni annesinin elinden kaptı, bariz görgüsüzlüğüyle ilgili bir *soruyu* duymazdan geldi. Pansy, Avrupa'nın dört bir yanındaki talipler arasından, parlak isimlerini Parkinson'ın savaş sonrası pisliğiyle lekelemeye istekli olanlardan gelen bir başka nişan teklifini değerlendirirken, beklenen görgü kurallarına uymaya pek istekli değildi. Birbirini izleyen her

Bu utanç, Pansy'nin stratejik bir evlilik yapmak istiyorsa seçeneklerinin ne kadar az olduğunu daha da belirginleştirmişti. Bu nedenle, eğer bir parşömen kapmak, çay fincanını agresif bir şekilde tabağına vurmak ya da parmak sandviçini kocaman, kindar bir ısırıkta yemek isterse, bunu yapardı.

"İngilizce konuşabiliyor mu ki?" Pansy, soyadını bile hiç duymadığı Macaristanlı safkan bir adam hakkındaki bilgileri gözden geçirirken sordu

"O benim iki katım anne."

"Baban neredeyse benim iki katım."

Pansy *neredeyse, neredeyse*, bunun nasıl sonuçlandığını soracaktı. Ama her şey balyoz gerektirmiyordu; bazen hassasiyet daha iyi sonuç veriyordu. Ve kendi annesine babasının savaş suçlarını, hapsedilmesini ve ardından sosyal itibarını kaybetmesini acımasızca hatırlatmak, Pansy'nin hoşuna gitmeyecek kadar düzensiz bir şekilde göz kırparak ona bakan Macar sorununa yardımcı olmayacaktı.

"Aldığımız diğer tüm teklifleri reddettin ve kendi teklifini de göndermedin." Annesinin ağzı ince bir çizgiyle kapandı, elleri masanın kenarında önce soldan sağa, sonra sağdan sola, sonra tekrar soldan sağa katlanıyor, Pansy'nin yüzünde giderek büyüyen sırıtmayı tokatlamamak için bir amaç ya da belki bir bahane arıyordu.

Bunu o istemişti. Annesinin de bundan en az Pansy kadar nefret ettiği açıktı. Ve Pansy nefret etse de, bunun aldığı şekil için yas tutuyordu.

Bir zamanlar nişanlanmayı dört gözle beklerdi. Ailesine karşı bir görevi yerine getirmek, evlenmek ve sosyal bağlar kurmak, sosyal statü ve evlilik kıskançlığından oluşan küçük bir kraliyet kurmak için hazırlanmıştı, hazırды - ve bu özel terminolojiyi sevmiyordu, ama benlik duygusunun ne kadar ayrılmaz bir parçası haline geldiğine karşı koyamıyordu.

Şimdi gözünü kırpmadan düşünmesi gereken bir Macar vardı. Bir hafta önce Estonya'dan gelen, ne yazık ki soysuz görünümlü bir adamdı. Ondan önceki hafta kimse yoktu. Ondan önceki hafta da Gregory Goyle vardı. İngiliz olmasından başka bir sebep olmasa bile, rahatsız edici derecede cazip gelmişti.

Bu gidişle Pansy, Granger'ın hep hayal ettiği gibi ölecekti: yalnız ve kedilerle çevrili. Trajikti ama Avrupa kıtasının o kadar derinlerinde yaşamaktan daha iyiydi ki en yakın önemli su kütlesini bile tahmin edemiyordu.

Theodore Nott aptalca bir şey yaptığı için katlanmak zorunda kaldığı aptalca soğuk havada aptalca görünen nefesi tekrar etrafına yayıldı.

Blaise'le birlikte ve ona başarısız Macar çöpçatanlığını hatırlattığı için bu kadar mutlu olduğu için onu sikeyim. Boncuk gözlerle, dil engelleriyle ve Doğu Avrupa'yla hiç ilgilenmiyordu.

Arabadan atladı ve thestral ile göz göze gelerek durakladı. Çirkin bir şeydi. Daha da çirkin bir şeyin temsilcisiydi. Hoşuna gitmişti.

Şato kapılarına doğru ilerlemeden önce boynuna küçük bir şaplak attı. Durdu, kafasını eğdi, kapılarda duran ve onu beklediği belli olan kişinin görüntüsünü yerleştirmeye çalıştı.

Bu kesinlikle sert İskoç ihtişamıyla Minerva McGonagall değildi. Hayır, bir adamdı, uzun boylu, orta yapılı, kumlu sarı saçları biraz kıvrıktı. Pansy acı verici bir şekilde yaklaşıp kadar sonunda bağlantıyı kurdu, sorusunu söylerken nefesi kesiliyordu.

"Longbottom?"

Ona gülümseme ile yüz buruşturma arasında bir şey sundu, sanki nasıl cevap vereceğini tam olarak bilmiyormuş gibiydi. Pansy buna aldırmadı. Çoğu insan ona benzer bir tepki veriyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun yüzü de muhtemelen aynı şaşkınlığı gösteriyordu.

"Boyun ne zaman bu kadar uzadı?" diye sordu; bilinmesi gerekenler listesinin bir numaralı maddesi buydu. Neredeyse hiç düşünmemiş gibi hemen cevap verdi.

"1997."

"Huh, sanırım dikkat etmemiştim."

"Sanırım değil." Ağırlığını kaydırdı ve büyük şato kapılarını açmak için harekete geçti. "Minerva bir toplantıya çağırıldı, Londra'ya gitmesi gerekti."

"*Daha yeni* Londra'daydım," dedi Pansy.

"Muhtemelen memnun olmayacağınızdan bahsetti."

Pansy dilini tuttu. İş için gelmişti, profesyonel bir ilişkiyi kurtarmaya çalışıyordu, o çok arzuladığı sosyal paranın bir benzerini kazanmaya çalışıyordu.

"Eğer ziyaretinizi uzatabilirseniz, sizin için bir misafir odası hazırladı. Yarın döneceğini söyledi." Elini boynunun arkasına götürmüş, oradaki kasları ovuyor ve ardından pembe deri parçaları bırakıyordu. Oldukça dikkat dağıtıcıydı.

"Peki bu arada ben ne yapacağım?" diye sordu, kelimeler dudaklarından dökülürken öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

Longbottom, "Öğrenciler bir hafta daha dönmeyecek," dedi. "Personel ile birlikte yemek yiyebilirsiniz."

Pansy Giriş Salonu'nda beliren devasa saate baktı; yemek birazdan hazır olacaktı. Üstelik çok fazla seçeneği de yoktu. En azından fazladan bir akşam ona, Müdire'ye vaat edilen mallar yerine kalyonlarını geri verirken ne kadar özür dilemesi gerektiğini düşünme fırsatı verecekti.

Longbottom hâlâ ona bakıyordu: ağzı biraz meraklı bir şekilde kıvrılmıştı.

Doğru ya. Onun cevap vermesini bekliyordu. Kafasında cevap verdiğini kimsenin anlayamaması gerçekten iğrençti: sözlü onay gerekmiyordu.

Büyük Salon'a girerken boynundaki atkırı çözerek yanından geçti. Dondu kaldı, içinden bir tarih ürpertisi geçti, tamamen bağımsız bir şekilde ürperdi. Dışarıdaki sıcaklık. Bu salonda neler olduğunu biliyordu. Orada olmayabilirdi, kendi canını kurtarmayı seçebilirdi ve hiçbir şey yapmak istemediği bir savaşta gerçekten bir taraf seçmeyi reddedebilirdi, ama biliyordu.

Tiranlar öldü. Kahramanlar *fethetti*. Tarih yaşandı. Ve

o zamandan beri geri dönmedi.

O kadar insan arasından Neville Longbottom, onun bu ani farkındalığını kontrol altında tutamamasının yanında olmalıydı. Muhtemelen ona gülecek, üzerine düşeni yapmadığı için onu azarlayacak ya da kaçtığı için ona korkak diyecekti.

Sesi onu şaşırttı.

"İlk birkaç sefer garip oluyor."

Arkasını dönmedi. Yıllar geçmişti, neredeyse on yıl. Ve hala büyüü hissedebiliyordu, kendi büyüünü, bükülmüş ve dehşete düşmüş ve kontrolü dışındaki olaylar tarafından buraya bağlanmıştı.

Kendinden bu kadar çok şeyi burada bıraktığını fark etmemişti. Çenesini sıktı, dudaklarını büzdü ve derin bir nefes aldı, nefesin gücüyle burun delikleri alevlendi. Sonra da bıraktı.

Döndü.

"Evet. Bu hiç hoş değildi." Pansy gözlerinin muhtemelen biraz cam gibi olduğunu biliyordu, sadece fark edecek kadar. Longbottom'ın da fark edip etmeyeceğini merak etti. "Yemekler hâlâ berbat mı?"

"Yemekler harika." Gülümsedi.

O zaman ona gerçekten baktı. Genç görünüyordu. Draco'dan daha genç. Blaise'den daha genç. Hatta Theo'dan bile gençti. Kışın ortasında biraz bronzlaşmış, saçları ve cildi sağlıklı bir şekilde toparlanmıştı. Longbottom'ın çocukken ne kadar sinir bozucu derecede tatlı göründüğünü unutmuştu. Bunun bir yetişkin olarak tatlıya yakın bir şeye dönüşmesi onu rahatsız ediyordu: iyi huylu, güvenilir ve belki *de nazik*.

Pansy gerçekten nazik pek fazla insan tanımıyordu.

Refleks, bakışlarını adamın sol eline çekti; ömür boyu evlilik hesapları yapmaktan doğan bir bakıştı bu. "Evli değilsin," dedi refleks olarak ama aynı zamanda acınası bir merakla.

"Sen de öyle," dedi, başını kendi eline doğru eğerek.

Pansy kendini dahi gibi hissetme fırsatını pek bulamıyordu. Eğer Granger, o kaltak sağ olsun, bir odadaki tüm zekayı emmiyorsa, Draco genellikle kırıntılar için çabalardı. Ama bu deha parıltısı sadece ve sadece Pansy'ye aitti.

Granger'ın bu kadar zeki olmayı sevmesine şaşmamalı.

"Sen safkan birisin."

Longbottom uzun masalardan birinin ucuna yaslanarak kıpırdandı: Hufflepuff. Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Kötü durumda değildi; kesinlikle biraz kilo kaybetmişti. gençliğinin yuvarlaklığı. Üstelik Merlin Nişanı da vardı. O gerçekten bir dahiydi.

"Öyleyim." Dostça tonu alçalmıştı, şüphe o iki küçük heceyi kaplamıştı. "Biriyle çıkıyor musun?"

Kollarını kavuşturdu ve iki avucunu da masaya dayadı. Gözlerini kısmıştı ama ağzının kenarında bir gülümseme oynayıyordu. Draco'nun Granger'a aynı bakışı attığını görmüştü. Yüzlerce kez, *nereye varmaya* çalıştığını söyleyen bir bakış. Pansy daha önce birinin ona bu bakışı yönelttiğinden emin değildi.

İnsanlar onu çözdüklerini düşünme eğilimindeydiler ve ya beklentileri karşılandı ya da yanlışlıklarına tamamen hazırlıksız yakalandılar.

Göğsünde sıcak ve dikenli bir adrenalin damlası dolaştı. Adamın henüz kararını vermemiş olması, önyargılarla dolu bir bataklığa saplanmak zorunda kalmaması hoşuna gitmişti.

Ne yazık ki muhtemelen kızın bu konuda gitmeyi planladığı yeri beğenmeyecekti. Kalkık dudaklarının arasından küçük bir nefes verdi. Neredeyse bir kahkaha hayaletine benziyordu.

"Hayır, kimseyle çıkmıyorum. Hannah ve ben-"

"O kadar bilgiye ihtiyacım yok," diyerek onun sözünü kesti. Geç de olsa gülümsediğini fark etti. Bu mükemmel olurdu. "Anneme bir nişan mektubu gönderteceğim. sözleşme."

Ne yaptığını biliyordu. Pansy onun ayaklarının dibine son derece şaşırtıcı bir cümle bırakarak ve parçaları toplamasını söyleyerek ne yaptığı konusunda hiçbir yanılgıya kapılmamıştı. Onun kekelemesini, Çağırmasını, kafasının karışmasını ve ela gözlerinin ardında bir korku parıltısı olmasını bekliyordu.

Onun yerine gözlerini kırıştırdı.

"Longbottomlar en az üç nesildir sözleşmeli evlilik yapmadılar."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştuğunu hissetti, dikey bir sıkıntı kanyonu. Şaşırmış olması gerekiyordu. Neden şaşırmamıştı? İyi huylu Neville Longbottom'ın, Pansy Parkinson ona *nişan* gibi kelimeler fırlattığında ayaklarının yere sağlam basmaması gerekiyordu.

"Zaman değişti," dedi. Koyu zümrüt rengi cilalı tırnaklarını inceledi. Buraya geri döndüğünde Slytherin'i temsil etmenin önemli olduğunu hissetmişti. Ama şimdi, mükemmel manikürüne bakarken ve Neville Longbottom'ın yan çizen nişan teklifini reddetmesini beklerken, farklı bir zamanın kalıntısı gibi hissediyordu.

"Dürüst olmalıyım, Pansy. Minerva seni onun için almamı istediğinde, adımı hatırlamayacağını tahmin etmişim. O yüzden bu teklif biraz şaşırtıcı oldu."

O zaman neden şaşırmış *görünmüyordu*?

"Adını nasıl hatırlamam?" Her şey bir yana, bu çok saçmaydı. Savaştan önce biraz unutulabilirdi ama- "Bütün bir yıl boyunca Kargalar'a karşı savaştın," dedi. "Seni yedinci yıl boyunca morarmış bir gözün ya da yarılmış bir dudağın olmadan gördüğümü sanmıyorum."

Bu ona bir göz kırpmaya daha kazandırdı; belki de şaşkınlığını böyle

gösteriyordu. "Slytherinlerin buna bu kadar önem verdiğini fark

etmemiştim."

"Biz de pek iyi vakit geçirmiyorduk," diye tersledi. Botunu taş zemine vurdu, ritmiyle sakinleşti. Bunların hiçbirini yeniden yaşamak istemiyordu. "Ayrıca o yılanı öldürdün. Sen gerçek bir savaş kahramanısın. Adını nasıl hatırlamam?"

Başını yeterince eğmişti. Hâlâ onu anlamaya çalışıyordu; bu, göğsünde yeniden bir heyecan yarattı, adrenalinin o karıncalı sıcaklığı. İsteddiği kişi olabilirdi. Ne büyük bir heyecan.

"Eğer bana evlenme teklif edeceksen en azından bir içki ısmarlayabilirsin," dedi Longbottom sonunda, hala onu izliyordu ve merakını gizlemeye çalışıyordu.

"Beyefendinin nişan hediyesi vermesi gerekiyor; benim bir şey satın almamam gerekiyor."

"İyi ki nişanlı değiliz o zaman," dedi masayı iterek. "Benimle Hogsmeade'e gelmek, Üç Süpürge'ye uğramak ister misin?"

Alışılmadık bir nostalji dalgası onu ele geçirdi. Three Broomsticks'i o kadar da *sevmiyordu*. Ama çok uzun zaman olmuştu. Ve Hogsmeade'de geçirdiği bir ya da iki hafta sonu boyunca orada geçirdiği birkaç gürültülü öğleden sonra olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, Longbottom'la istenmeyen bir akşam geçirmek için en kötü yol gibi görünmüyordu.

"Ama ben *sadece* oradaydım," dedi, bir hakareti zorlayarak, kendini orantısız bir şekilde memnun bulduğunu fark etti, onunla birlikte gülümsedi.

-

"Pansy, biz evlenmiyoruz."

Onun adını kullanmaktan hoşlanıyordu. Sanki onu yetiştiriyormuş, besliyormuş, bitkilerinden biri gibi ona bakıyormuş gibi söyleyip duruyordu. Adını bir çiçekten aldığı için buna engel olamıyordu.

Aynı derecede çakırkeyif bir Neville Longbottom ile biraz sarhoş olma yolunda ilerlemesine de engel olamıyordu.

"Bunu söyleyip duruyorsun, Longbottom. Ama okula döner dönmez anneme bir mektup yazacağım ve ona bir ilgi isteği göndermesini söyleyeceğim. Çok mantıklı." Pansy en son ne zaman bir kızın yanında rahat bir vızıltının ötesine geçtiğini hatırlayamıyordu. Theo, Blaise, Draco ya da Granger olmayan biri.

"Hiç mantıklı değil," dedi, bar taburesinde öne doğru eğilirken bir kolunu dizine dayamıştı, ona olması gerekenden daha yakındı. Kızın *merak edeceği* kadar uzaktı. "Biz arkadaş bile değiliz. Son iki saat içinde seninle son on beş saat içinde konuştuğumdan daha fazla konuştum. yıl."

"Annemle babam nişan sözleşmeleri imzalanana kadar tanışmadılar bile."

"Bu ölmekte olan bir uygulama." Barmene eliyle işaret ederek, eskiden tanıdığı tombul çocukla tamamen çelişkili bulduğu umursamaz bir özgüvenle bir içki daha ısmarladı. rutin bir hakaretti. Belki de geçmişlerinin bu kısmını onun dikkatine sunmamalıydı. Muhtemelen bunu hatalı olmasının bir başka nedeni olarak sıralayacaktı, ki değildi. Bu pazarlığı kaybetmeye de niyeti yoktu; Pansy anlaşma yapmakta asla başarısız olmazdı.

"Elimizde kalan en iyi huylu safkan geleneklerinden biri," dedi. On dakika önce ateş viskisine geçmemiş olsaydı burada durabilirdi. "Safkan olmakla ilgili her şey kötü değil. Bir geçmişimiz var ve evet, son zamanlarda sorunlara neden oldu. Takas edilip satılmak istediğimden de değil, ama stratejik birlikler kurma, küçük aile kraliçelikleri kurma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Sen kraliçe olmak için doğmuşsun, değil mi Pansy Parkinson?"

Theo bunu biraz alaycı, biraz da saygılı bir şekilde söylerdi. Ama Neville Longbottom bunu sanki onun hayatı üzerine yazılmış bir tezin en mantıklı sonucuymuş gibi söylemişti. Onunla dalga geçmiyordu, sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

Yeni içkisinden bir yudum aldı. Yüzünde hâlâ o gülümseme vardı, sanki onsuz fiziksel olarak var olamazmış gibi. Pansy bunun nasıl bir şey olduğunu merak etti, her zaman bu kadar arkadaş canlısı ve cana yakın görünmek. Ve canı istediği için, bilmeye değer olduğu için, bir tür test olarak ona doğru eğildi, elini onunkinin üzerine koydu.

"Peki sen ne olmak için doğdun?"

İçkinin etkisiyle gözleri biraz cam gibiydi. Bu kez gözlerini kırpmadı, sadece ona baktı. "Bir seçim," dedi, sesi alçak perdeden. "Ve ben seçilmedim."

"Bu ne anlama geliyor Longbottom?"

Elini kaldırarak Pansy'nin elini çekmeye zorladı. Adam ayağa kalkıp kişisel alanına girerek dizlerini adamın kalçalarına vurana kadar Pansy anlık bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. Ona bu kadar yakın duran erkekler yırtıcı görünme eğilimindeydi, sanki ondan bir şey. Ama Neville ona dokunurken bile ağzında hâlâ o yumuşak gülümseme vardı

Birkaç dakika önce onu küçümseyen eliyle beline vurdu. Bir şey bekliyormuş gibi görünmüyordu.

Hâlâ onu anlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Benimle evlenmek istemiyorsun, *Parkinson*."

Onun adını silah olarak kullanmaya nasıl cüret eder. O da aynısını yaptığında sesi böyle mi çıkıyordu? Keskin, kişiliksiz ve ölümcül mü?

"Ne zaman bu kadar kibar *oldun Longbottom*?"

Başka koşullar altında bunu ona sormayabilirdi ama adam -kesinlikle bir erkek çocuğu değildi- elini beline koymuş, kalçalarının arasında duruyordu. Toprak gibi, yosun gibi, pahalı potpuri gibi kokuyordu. Tam olarak erkeksi değildi ama kesinlikle rahatsız edici de değildi. Ve bu koku beynini aşırı yüklemeye başladı, düşünceleri de muhtemelen gözleri gibi donuklaştı.

Güldü ve elini kaldırdı. Tek parmağıyla saçaklarının arasından bir parmağını geçirip itti. Dürüst olmak gerekirse, bu kendi egemenlik sınırları içinde ölüme layık bir suçtu, ancak yabancı bir ülkede bir hükümdar olarak, uygun adaleti sağlayacak güce sahip değildi.

"Hiç de kibar değilim. Ama bugün erken saatlerde bana evlenme teklif ettin, o yüzden biraz cüretkâr olabilirim. Ayrıca, *gerçekten çok güzelsin*." Yüzü kızarmıştı ve kelimelerini boğazına tıkmaya çalışmasına saniyeler kalmıştı, keşke onları yakalayabilseydi.

Ama çok yakın durdu ve o geri almaya çalışmadan kadın onları yakaladı.

"Öyleyse neden benimle evlenmiyorsun? Adımı *Longbottom* olarak değiştirmeye bile , bu arada bu bir aile mirası rezaleti."

"güzel olduğunu düşündüğüm için evlenmiyorum."

"Haklısın, etkileyici soyağacım için benimle evlenmelisin." "Sen bir gösteri köpeği değilsin."

"Öyle olmak için yetiştirildim."

Gülümsemesi soldu ve Pansy onun yerinden kımıldamadığını fark etti. Adam hâlâ onun bacaklarının arasında duruyordu, kendi bar taburesi de yerinde yoktu. O kadar yakındı ki çenesindeki küçük seğirmeyi görebiliyordu, alt dudağını yukarı ve dışarı doğru itti, o da geri çekmeden önce kaşlarını çatıldığını fark etti.

Gözleri kızın yüzünde dolaştı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerini kızın burnundan aşağıya, elmacık kemiklerini sıyrarak, çenesi boyunca, dudaklarında -çok uzun süre- duraklayarak, tekrar burnundan yukarıya, yeni karıştırılmış saçaklarına ve tekrar gözlerine doğru sürükledi. İçki ve anlayış yüklü, ağır bir bakıştı bu. Pansy, Longbottom'ın onun ne demek istediğini anlayıp anlamadığını merak etti. O da kendisi gibi -Theo ve Draco gibi- bütün bir safkan soyunu omuzlarında taşıyordu.

"Beni öpmelisin," dedi, onun gözlerinin ağırlığına daha fazla dayanamayarak.

"Hayır,

yapmamalıyım."

"İstiyorsun."

" bu değil."

"Benimle evlenirsen bunun nasıl bir şey olacağını bilmek istemiyor musun?" diye sordu, iğneleyici, derisinin altına kayan, istilacı ve müdahaleci ve tam olarak istediğini elde etmeyi amaçlıyordu.

"Seninle evlenmiyorum, Pansy. Ve seni öpmeyeceğim."

Adam taburesine geri kayarak uzaklaştı ve Pansy sinirden zümrüt yeşili tırnaklarını adamın ön kolunun etine batırmaktan başka bir şey istemedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde o anı kafasında tekrar tekrar canlandırdı, uyumaya çalıştı ama . Neville Longbottom'la evlenmeyi, onun kendisiyle evlenmeyi istediğinden daha çok istediğini bilmek canını sıkıyordu. Ve o gülümsemeyi, onu anlayamadığını söyleyen bakışını, kendisine bu kadar yakın durmasının nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Geleceğiyle ilgili kurduğu tüm fantezilerde, eğer bunlara bir erkek dahil etmekten hoşlanıyorsa, Longbottom gibi birini hiç düşünmemiştir. Kibar, nazik, öpücüğü reddeden bir adamla ilgili hiçbir deneyimi yoktu çünkü onun için önemli olan güzel olmak değildi. Şimdiden kraliçeliklerini hayal edebiliyordu -onun katılımıyla buna bir imparatorluk diyebilirdi, kesinlikle bir krallık değil, yine de- nazik ve ilginç ve demir yumruğuyla yönetilen bir şey.

-

Aradan geçen on yıl, Pansy'nin Minerva McGonagall'ı ne kadar korkutucu bulduğunu hafifletememiştir, sert tavrı ve Pansy'nin Hogwarts dönemindeki davranışları hakkındaki samimi bilgisi. Baykuşla pazarlık yapmak bir şeydi; kötü haberi yüz yüze vermek tamamen başka bir şeydi. Ama Hogwarts'ı gelecekteki müşterisi olarak kurtarmak için Müdire'nin gözlerini kamaştırmaya niyetlendiği cazibe düzeyini aktarmaya yetecek kadar parşömen yoktu.

Pansy'nin yanaklarını düşürecek kadar geniş gülümsemelerle geçen bir saatin ve yangında kaybolan ürünlerin yerine aynı kalitede olanları -daha da iyi bir anlaşma için- koyma sözlerinin ardından Pansy'nin ilerleme kaydettiğini düşünerek Müdire'yle yaptığı görüşmeden çıktı. Daha da iyisi, satılık başka sanat eseri ya da mobilyası olursa Hogwarts'ı da müşterisi olarak sayabileceğini hissediyordu.

olarak, Neville Longbottom tarafından tamamen engellenen şaşırtıcı bir başarı.

Onu seralarda, Gryffindor kulelerinin çevresinde, bildiği öğretmen salonlarında ya da Büyük Salon'da bulamadı. Ondan kaçıyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

Böylece, ona aslında kendisiyle evleneceğini hatırlatma fırsatı bulamadan Hogwarts'tan ayrıldı.

-

"Longbottom'lardan haber aldık mı?" Pansy annesine o hafta üçüncü kez sordu. Hogwarts'tan döneli neredeyse bir ay olmuştu. Annesi kafası karışmış olsa da Pansy'nin isteği üzerine Longbottom malikânesine bir nişan ilgisi göndermişti.

Pansy annesinin memnun olacağını biliyordu ama Pansy Longbottom Malikânesi'nden nişanlanmayı kabul ettiğini açıkladığında annesinin yüzünde beliren o ezici sırıtış, Pansy'nin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Pansy'nin ikinci çayı midesini bulandırmıştı. Tırnaklarını kalçasına geçirmiş, nezaket gösterilerinde bulunurken bir yandan da bunu annesi için değil, kendisi için yaptığını hatırlıyordu.

"Henüz değil canım," dedi annesi, gerginliğin eşiğinde. "Bu işlerin zaman aldığını biliyorsun."

Pansy önündeki bagetin sert kabuğunu karıştırdı. Macar için değil, diye mırıldanmak istedi. Ama annesi nefes altında yapılan yorumlara hiç iyi yanıt vermiyordu ve tekrarlar onu yoruyordu.

O akşam Pansy doğrudan Longbottom'a bir baykuş gönderdi.

Soruşturmamıza yanıt .

Mektubu alıp almadığını sormayı düşünmüştü. Ama hayır, ona bu bahaneyi veremezdi. Ciddiyetini yinelemeyi düşündü ama bu, ailesinin en başta bir niyet isteği göndermiş olmasından belli olmalıydı. Onunla Hogsmeade'de buluşmak isteyip istemediğini sormayı bile düşündü ama bu çaresizlik hissi veriyordu ve Pansy prensip çaresizlik yapmazdı. Bir kraliçenin standartları olmalıydı.

Bunun yerine, sadece cevap vermemesine dikkat çekmiş ve ilk nişanlanma faizi soruşturmasının bir kopyasını eklemiştir.

Cevabını ertesi gün aldı.

Hayır, .

Görünüşte, ideal bir cevap değildi. Ama

aynı zamanda bir hayır da değildi.

Yanıtı soru olmayan bir soru şeklinde geldi. Boyun eğdi, biraz kırıldı. Dokunmaya fırsat bulamadığı kumral saçların anısına tutunmak kesinlikle çaresizlik değildi.

Cumartesi günü benimle Three Broomsticks'de buluş. Saat üçte.

Baykuşuna cevap vermedi. Ve cevapsız geçen her gün, Cumartesi gününe gittikçe yaklaşıırken, onu giderek daha fazla öfkeliendiriyordu. Misilleme olarak kendi randevusuna gidip karar veremiyordu.

Ama onun aptal ve sürekli gülümsemesini, aptalca cana yakınlığını ve sinir bozucu bir şekilde tertemiz olan soyunu düşünmeden edemiyordu. Sırf onu boğazlayabilmek için ortaya çıkmasını istiyordu.

-

"Baykuşuma cevap vermedin," dedi bardağının dudağının üzerinden sertçe. Gözlerini kısarak onu izlerken içkisinden çıkan buharlar burnunu yakıyordu. Adam onun kabine kaydı.

"Gelip gelemeyeceğimi bilmiyordum."

"Olabilir mi?" Noktalama işaretiyle bardağını yere

bıraktı. "İstedim."

Pansy mırıldanarak onaylayan bir ses çıkardı. Kabine yaslanıp kollarını kavuşturdu ve kaşlarının istediği kadar yukarı kalkmasına izin verdi, yüzünde bağımsız bir sorgulama vardı.

Anılarından beklediği Neville Longbottom gibi korkmuş ya da ürkmüş görünmek yerine, onun bir sonraki söyleyecekleriyle ilgileniyor gibiydi. Zar zor da yüzünde beliren yumuşak gülümsemesi, Neville'in sipariş ettiği tereyağı birasını yudumlarken bile yüzünü terk etmemişti.

İlk o konuştu. Dürüst olmak gerekirse, liderlik etmeye hazırды.

"Tanımadığım, sevmediğim biriyle evlenemem."

Pansy kısa bir kahkaha attı ve içkisine uzandı. Kendinden utanan bir hareket gibi gelmişti ve belki de öyleydi. Hızlıca bir yudum aldı, yanmanın verdiği keyifle. "Öyleyse beni tanı, sev."

Gülme sırası ondaydı. Ama ona değil, hayır, daha çok kendine gülüyormuş gibi hissetti. Pansy Parkinson'ın ona seksten çok daha fazlasını teklif ettiği Üç Süpürge'deki bir kabine nasıl düştüğüne bir türlü inanamıyordu. Seks kolay olabilirdi. Onun kendisini sevmesini, kendisine bağlanmasını ve birlikte kendi küçük imparatorluklarını kurmalarını istiyordu. Kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı; insanları diken üstünde tutmayı seviyordu.

"O kadar basit değil."

"Hayır, o zaman şimdi ne yapıyoruz? Bazıları buna randevu diyebilir, aşık olmanın ilk adımı, görünüşe göre stratejik bir evliliğin ilk adımı."

"Bazı insanlar buna randevu diyebilir," diye kabul etti. "Diğerleri buna sipariş diyebilir."

Pansy gülümsedi. "Hayır demeni istemedim."

İçini çekti ve birasından bir yudum aldı. "Ben

de istemedim."

"Eh, bu da bir başlangıç," dedi Pansy.

"Neden bir sözleşme olmak zorunda? Neden bir nişan?" diye sordu, kabine yaslanarak. Hâlâ o meraklı gülümsemesini takınıyordu ama altında küçük bir kafa karışıklığı vardı: sanki onu anlamak istemiş, denemiş ve başarısız olmuştu. "Neden sadece çıkmıyoruz?"

Pansy'nin kafasının içinde bir sürü tepki çiçek açtı. Tırnaklarını masanın buğulanmadan dolayı nemli olan ahşap yüzeyine vurdu.

İlk dürtüsü kendini beğenmişliğe yöneldi; Longbottom onunla çıkmakla ilgileniyor gibi görünüyordu. İkinci dürtüsü ise öfkeydi; neden çıkmanın daha *normal* bir uygulama olduğunu varsayıyordu ki? Buna içerlemişti. Ve üçüncü dürtüsü, sonuncusu ama en güçlüsü, üzüntü yönündeydi; bu öğleden sonra saat üçte yapılacak bir konuşma değildi. Ayık bir konuşma da değildi. Özellikle yapmak istediği bir konuşma da değildi.

Yüzü onun haberi olmadan bir şeyler yapmış, çarpıtılmış olmalıydı, çünkü onun buna verdiği tepkiyi gördü: zaten yumuşak olan bakışlarında bir yumuşama.

"İnsanların nişan ve safkan evlilik sözleşmelerini duyduklarında ne düşündüklerini biliyorum. Ben aptal değilim," dedi ve sözlerini çivilerin tahtaya vurduğu güçlü bir davul sesiyle noktaladı.

"Öyle olduğunu söylemedim."

Pansy gözlerini devirdi. Onun düşünmediğini biliyordu. Ama o nazik, güneşten bronzlaşmış vücudunun içinde bir yerlerde bunu düşündüğünü biliyordu. Bunun için onu suçlayamazdı da. Ama bunu açıklayacak gücü kendinde bulamıyordu. O parçaları -sapkın duygulardan ya da anılardan uzak, düzgün, düzenli sıralar halinde sakladıkları- kendisinden başka kimse için değildi. Ve belki de kocası, kraliçeliğini onunla birlikte yöneteceğine güvendiği bir ortak, tüm çok ve çeşitli topraklarını yönetiyor: sarp ve büyümüş ormanların yanı sıra verimli ve yemyeşil tarlalar.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve koyu dut rengindeki parlaticısının kaydığını hissetti.

"Sana açıklamayacağım. Eğer , o zaman bu iş ."

İşte aradığı sürpriz buydu. Kaşları kalktı, ağzını ve çenesini bir gevşeklik kapladı ama sonra kontrol altına aldı. Sonunda konuştuğunda sesi sessizdi.

"Böyle bir şey neredeyse hiç yok, Pansy."

İçinden akıp gittiğini hissettiği utanç mıydı? Bu çabanın ne kadar sonuçsuz anladığında midesinde hissettiği bir rahatsızlık mı? Muhtemelen sadece açıkça ilgisiz değil, aynı zamanda kendisinden gülünç derecede farklı birine bu kadar güçlü bir şekilde yaklaşarak kendini tamamen durumuna düşürmüştü. Böyle bir kuruntuya kapılmış olması bile muhtemelen onun adına zihinsel bir yanılgıya işaret ediyordu.

Daha fazla kalırsa kendi utancından boğulabilirdi. Sadece on dakika ve tüm planları etrafında parçalanmıştı.

Ama önce Longbottom ayağa kalktı ve tereyağı birasının kalanını bitirdi. Pansy içkisini bitirdiğini hatırlamıyordu. Boş bardağı tek parmağıyla itti.

Hayal kırıklığını topladı, yüzeyinde oluşan çatlakları düzeltti ve her zamanki kontrollü haline geri döndü. Onuruyla ayrılacaktı ve eğer niyeti yoksa en azından taleplerine resmi bir ret cevabı göndermesini isteyecekti. Beklemede bırakılmayacaktı.

"Size seraları gösterebilir miyim?" diye sordu, ona elini uzatarak. Gözlerini kırıştırdı, adamın gitmediği, bu işin bitmediği, *başka* bir şey olduğu gerçeğine tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Hiçbir planının olmadığı bir şey.

Onun gözlerinin ardında bir neden aradı. Alay etmeyi, zorunluluğu, samimiyetsizliği, niyetini açıklayacak herhangi bir şeyi aradı. Bulduğu açıklık ve netlik, dünyasını daha da eğmeye, ekseninden biraz daha saptırmaya, kontrolünü daha da zorlaştırmaya yaradı.

"Sanırım."

Gülümsemesi genişledi, yanaklarını kaldırdı. Elini tuttu, temastan dolayı teninde patlayan vızılının acı verici bir şekilde farkındaydı ve Hogwarts'a kadar ona eşlik etmesine izin verdi.

-

"Bundan nefret ediyorum."

Longbottom güldü ve bir başka seranın kapısını onun için açık tuttu. Hepsi birbirine benziyordu, toprak kokuyorlardı ve Ocak ayında bile nemli ve sıcaktılar.

"Adını bir çiçekten almışsın. En azından çiçeklerin ilgini çekeceğini düşünmüştüm." "Azıcık bile değil, Longbottom."

"Eğer benimle evlenmek istiyorsan, yaptığım şey bu. Sevdığım şey bu."

Pansy'nin midesi yine bulandı. Evlilik konusunu neredeyse unutmuştu. Sanki masadan kaldırılmış ya da belki de Üç Süpürge'de masanın üzerinde bırakılmıştı. Göğsü gerildi, adamın ne söylediğini geç de olsa anladı. *Onun sevdiği şey buydu.*

Serayı onun gibi görmeye çalıştı, gözlerinin yakındaki kafeslere tırmanan devasa yeşil sarmaşıklarda, alanın ortasındaki çalışma tezgahlarını kaplayan sıra sıra fidelerde, köşedeki gübre torbalarında gezinmesine izin verdi, sanki bir şey içeri girip ölmüş gibi kokuyordu. Hufflepuff'larla dördüncü sınıfta çift Bitki Bilimi dersi gibi kokuyordu. Hayır, nefret ediyordu.

Zorla gülümsedi. "İlgi alanlarımızın çeşitliliği bizi çok ilginç bir çift yapardı, sence de öyle değil mi?"

Tekrar güldü ve banklardan birinden bir çift deri eldiven alıp . Adam eldivenlerin içinde ellerini esnetirken, ön kollarındaki kaslar ve tendonlar birlikte hareket ederken, kadın onu açıkça gözlemlemekten hoşlanıyordu. Bütün gün toprağı kazmanın fiziksel aktivite sayıldığını düşünüyordu. Bir kaşını kaldırdı ve bakışlarını onunkilere dikerek yorum yapması için cesaretlendirdi.

Hiçbir şey söylemedi; sadece o yumuşak, biraz da eğlenen gülümsemesini sürdürdü ve onu takip etmesini işaret etti.

"Antika satıyorsunuz, değil mi? Bu yüzden Müdire Hanım'la görüşüyordunuz."

"Ben antika *satmıyorum*, Longbottom. Ben sanat ve iç dekor aracılığı yapıyorum. Çalıştığım değerli eşyalar herhangi bir seyyar dükkanda bulunamaz. Nadir bulunurlar, pahalıdırlar ve genellikle tarihi önemleri vardır. Onların muazzam değerini müşterilerim adına potansiyel bir alıcıya aktarır ve bir işlem için pazarlık yaparım."

Son derece keskin görünümlü dikenleri olan yeşil bir sarmaşıkla uğraşan Longbottom durdu ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

"Kulağa etkileyici geliyor. Ve mükemmel. Sanırım bu işte çok başarılısın?" Adam sarmaşıklara geri dönerken soruyu Pansy'ye yöneltti. Gözlerini kaçırması da iyi olmuştu, çünkü Pansy bu iltifat karışığında yabancı bir öz-bilinç duygusuyla kızardı. *Sanmış mıydı?* Evet.

"Öyleyim."

Longbottom boğulur gibi bir ses çıkardı, gövdesinin büyük bir kısmı sarmaşık yığınının içinde bükülüyordu. Pansy kısa bir süre endişelenmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Buna karşı çıkmaya karar verdi; bir erkeğin kendi kendine yetmesini tercih ederdi.

Arkasındaki ahşap banklardan birine yaslandı ve kollarını kavuşturdu, tırnaklarını kollarına geçirdi ve muazzam, pratik bir sabırla bekledi. Boynunun yan tarafında küçük bir sıyrıkla sarmaşıkların arasından çıktı, hafifçe kızarmıştı ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyordu. Sağ elinde neredeyse yanardöner, parlak mavi bir çiçek tutuyordu.

Yarım adım öne çıktı ve ona uzattı. Pansy göğsünde kabaran memnuniyet hissine direndi. *Çok sevimli değil miydi?* Başını hafifçe eğdi ve olabildiğince ilgisiz bir el hareketiyle saçlarını işaret etti.

Adamın dudaklarının kenarındaki küçük kıvrımın, yukarı doğru eğilerek yaptığı bükülmenin tadına bakmak istedi. Kendini onu yansıtırken buldu; etkilenmemiş gülümsemesi kolayca gerçek bir zevke dönüştü. Adam çiçeği öyle nazik bir dokunuşla kulağının arkasına sıkıştırdı ki, başındaki tek bir saç telinin bile rahatsız olduğundan şüphe etti.

"Benimle evlenmeyeceksin, değil mi?" diye sordu aralarındaki sessizlikte, cevabı zaten biliyordu. Sesi alçak ve nefes nefese çıkmıştı, böyle şeylere kendini kaptırmasına izin verirse hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişin sınırındaydı.

Longbottom, hâlâ kulağının yanında durduğunu yeni fark ettiği elini bıraktı. "Sana olmadığımı zaten söyledim."

"Çünkü sen nişanlara ve evlilik sözleşmelerine inanmıyorsun." "Öyle değil-"

"Yazık olmuş," diyerek onun sözünü kesti, sesinin savunmaya yönelik tonundan nefret ediyordu. "Seninle çok avantajlı bir gelecek görebilirdim Neville Longbottom." Adını silah olarak kullanmaya çalıştı ama kulağa sadece acı geldi. "Tüm bu yeşilliklerle, senin o tatlı gülümsemenle, benim sivri dilim ve harika moda anlayışımınla küçük bir imparatorluk. Muhtemelen seni sevebilirim, biliyorsun. Bana çiçek toplamak için bitkilerle savaşılmaya devam edersen, masadan kalktığımda bana elini uzatırsan ve bana reddedilecek değil, anlaşılacak biriymişim gibi bakarsan."

Sonra bir iç geçirdi. Bu kadarını söylemek istememişti. Onun ne kaçırdığını bilmesini istiyordu.

"Muhtemelen fırsatın varken beni öpmeliydin," dedi. Ona uzun uzun bakmasına izin verdi; açık hava stili ağır botlarından -ki bunlar iğrençti- alnına düşmek üzere olan yumuşak kumral buklelerine kadar. "Muhtemelen bu da harika olurdu."

Neredeyse çiçeği kulağının arkasından çekecekti, neredeyse onu geride bırakırken bankın üzerinde bırakma dramına teslim olacaktı. Ama küçük bir parçası onu saklamak, onun için seçtiği bu güzel küçük şeye daha yakından bakmak istedi. Bu yüzden onu orada, nazik, üzgün ve biraz da şaşkın bir şekilde bıraktığında, kulağının arkasına sıkıştırılmış parlak mavi bir çiçek ve göğsüne yerleşen başarısız bir müzakerenin hayal kırıklığıyla bıraktı.

-

Pansy kısa bir süre sonra nişan ilgisi talebine resmi bir ret cevabı almayı bekliyordu. Hiçbiri gelmedi. Günler, haftalar, sonra da tam bir ay geçti ve Pansy bu dikkatsizlik karşısında giderek daha fazla öfkeleni. İmzalandığında yasal olarak bağlayıcı olabilecek bu belge altı aylık bir değerlendirme süresine izin veriyordu. Bu da Longbottom ona çoktan hayır demiş olsa da, Pansy'nin hâlâ diken üstünde yaşadığı, belgenin imzalanmamış ama reddedilmemiş olarak orada durduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Onu belirsizlik içinde bırakması kaba ve düşüncesizceydi. Yine de Granger'ın bir yıl boyunca katılacağı sosyal etkinlikler için gardirobunu seçmesine izin vermeyi, onu geri çevirmesi için ısrar eden bir baykuş yazmaya tercih ederdi. Bir kadının belli bir saygınlığı olmalıydı. Reddedilmek için yalvarmayacaktı.

Bir ay iki aya çıktı.

Pansy, *Amerika*'dan gelen potansiyel bir talibin profilini gördüğünde ikinci çayında annesine bağırabilirdi. Sadece bu düz ve rahatsız edici aksan bile onu öfkeden deliye döndürmeye yeterdi.

İki ay üç aya çıktı.

Granger hamile olduğunu açıkladığında Pansy bir saatten fazla ağlamış olabilirdi. Draco'nun yüzündeki ifade bile tek başına yeterliydi: Çocukken umutsuzca aradığı potansiyeli sonunda bulmuş gibi son derece saygılı ve huzurluydu, Pansy'nin böyle bir duyuru karşısında takınabileceği sahte ilgisizliği yerle bir etmeye yetmişti.

Üç ay dört aya çıktı.

Pansy, Müdire McGonagall'dan gelen birkaç baykuşu ve dolayısıyla önemli bir işi sırf inadına geri çevirmiş olabilirdi. Yönetim Kurulu *zevk* uğruna ne kadar para vermeye razı olursa olsun, onu Hogwarts'a çekemeyecekti.

Dört ay beş aya çıktı.

Pansy bir iki fanteziye dalmış olabilirdi, çoğunlukla kendi iradesi dışında, çılgılık atmakla ağlamak arasında gidip geliyordu. Longbottom Malikânesi'nin tamamını yeniden dekore etmekten, adamın ellerinin belinde, teninde, eteğinin üzerinde nasıl hissettirebileceğini merak etmeye kadar uzanıyordu düşünceleri. Bu kadar mükemmel olmaya nasıl cüret ederdi? Ve zaman geçtikçe daha da sinirleniyor, o nazik gülümsemeyi gözlerinin arkasına damgalandığı yerden silemiyordu.

Beş ay altı aya çıktı.

Pansy, Avrupa kıtasının derinliklerinde rastgele bir ülkedeki taçtan birkaç derece uzakta, az tanınan bir soyludan talibinin ilgisini çekme talebi almıştı; dikkat etmeyi bırakmıştı. Üç ay önce kabul edebilirdi. Altı ay önce, *gerçekten kabul* edebilirdi. Gerçek bir kraliçe olmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. Ve fotoğrafında oldukça yakışıklı görünüyordu, özellikle karanlık ya da zalim değildi. Mükemmele olabildiğince yakındı. Ve onu geri çevirdi.

Ertesi gün, Longbottom malikanesine olan ilgisinin nihayet sona ermesine bir gün kala, gün ortasında Hogwarts seralarına geldi.

Sınavların Haziran ayında olduğunu unutmuştu ve kendini okula atmıştı.

tam ortalarında durmuş, kapılardan geçmesine izin verilmesi için Hagrid'e -ne kadar aşağılayıcı- yalvarıyordu. Dev adam, Hagrid orada olduğunu söylediğinde ona şüpheyile bakma cüretini gösterdi.

Longbottom'ı gördü, ama sonunda onun geçmesine izin verdi ve saçma İngilizce versiyonuyla seralarda sınavların hâlâ devam ettiğini haykırdı.

Pansy sınav süresi sona ermeden önce iki saatten fazla sıcakta beklemiş, vücudunun terlememesini istemiş ve alnında oluşan her küçük ter damlasına içermişti. Kendini pişmiş, aşırı ısınmış hissediyordu ve hiçbir tazeleyici tılsım onu saçakları o sabahki gibi görünüyordu. Muhtemelen o da domuz gibi pembeydi.

Sınavları bittiği için iğrenç derecede neşeli olan öğrenci seli nihayet geçtiğinde, Pansy doğruca Longbottom'ın yarım saatten bir süredir eğilmiş, öğrencilerinin sınavlarını izlediği sıraya doğru yürüdü. Beklerken Longbottom'ın başının arkasına bakarken, sadece görerek birinin saçlarını nasıl tutuşturacağını bilmeyi diledi.

El çantasını bir bankın üzerine fırlattı ve onun egemenlik sınırlarına dikkatlice planlanmış bir saldırı başlatmadan önce varlığını fark etmesi için bir saniyeden daha az bir süre verdi. Onunki bir istilaydı; onun egemenliğine saygı duymuyordu. Saldırmak için gelmişti, okçular hazır, atlılar hücumu hazır. Yapacağı son şey olsa bile bu günü yönetecekti.

"Daha az soylu biri bana bir ilgi talebi gönderdi," dedi. "Her ne kadar bir muggle unvanı olsa da, soyluların gerçek bir üyesi ve anladığım kadarıyla bazı Gizlilik Yasası endişeleri var. Ama eğer bir dizi talihless ve şüpheli ölüm olursa, gerçek bir kral ya da öyle bir şey olabilecek biri. Ayrıntıları tam olarak bilmiyorum ama bu kişi -bu dünyada bir erkek- benimle evlenmek istiyor."

Longbottom gözünü kırpmadı, o konuşurken neredeyse hiç kıpırdamadı. Ve sözlerini bitirdiğinde, ellerini kalçalarına götürmüş, bir ayağıyla sera zeminine sinirli bir şekilde vurarak tezgahı itmiş ve etrafından dolaşmıştı. Bir an için sanki Pansy hiç konuşmamış gibiydi. Midesi bulandı, garip bir his, belki de hayal etmişti: sıcakın neden olduğu bir tür ateşli rüya.

Başka bir banka doğru yürüdü, birkaç büyük saksıyı kenara çekti ve diğerlerinden gövdesi büyüklüğünde bir bitki çıkardı. Bitkiyi kadının durduğu bankın yanına getirerek kendini konumlandırdı.

Karşısında, aralarında bir bitki vardı. Tuhaf görünümlü bir şeydi -aylar önce mavi çiçeği kopardığı sarmaşık canavarına benziyordu- ama bir tarafına eğretili otuna benzer, yumuşak ve neredeyse fırfırlı bir şey eklenmişti. *Aşılama* terimiydi; tam olarak Her ne kadar öyle olmayı dilemiş olsa da, Herboloji için bilinçsizdi.

"Yani kabul ettin mi?" diye sordu.

"Hayır, kabul etmedim. Başka bir ailede bekleyen kendi ilgi alanım varken bir talibin talebini kabul edemem."

Longbottom'ın tatlı, nazik yarı gülümsemesi bilerek, neredeyse sinsice bir şeye dönüştü. "Bir günüm daha var."

"Reddetmediniz." "Hayır, reddetmedim."

Pansy'nin içinden aniden altı *tane reducto* atmak geldi; her ay için bir tane olmak üzere, Pansy'nin hiç ilgilenmediği belli olan bir nişan için onu kancada bırakmıştı.

"Şimdi zahmet etmenizi istemeyeceğim. Yarın süresi doluyor. Altı ayımı boşa harcadınız, biliyorsunuz."

Genel olarak konuşursak, her şey göz önüne alındığında, sözleriyle son derece diplomatik davranmıştı.

"Zamanını boşa mı harcadım? Pansy, hiçbir fikrin yok." Garip, melez bitkiyi ona doğru itti. "Birini yemeden bu ikisini birbirine aşılamanın ne kadar sürdüğünü tahmin etmek ister misin? diğerini?"

Pansy bu kez kıpkırmızı olan cilalı parmağını kaldırdı ve ilgisiz görünmeye çalışarak kabarık eğreltiotu liflerine doğru çevirdi. Her şey titredi ve sertleşti; yumuşak kıllar düzleşerek savunma noktalarına dönüştü.

"Asma saldırgan bir bitkidir. Önüne çıkan her şeyi boğmaya çalışır. Eğrelti otu doğası gereği savunmacıdır. Tehdit edildiğinde yaralar. Daha zıt olamazlardı."

"Benzetmen canımı sıkıyor," dedi Pansy. "Ben eğrelti otu muyum yoksa asma mı?" "Asma tabii ki."

Gözlerini bitkiye dikti.

"Neden? Neden değerli zamanınızı -bu arada benimkini de boşa harcayarak- anlamsız bir bitki benzetmesi yaparak harcıyorsunuz?"

"Çünkü anlamsız bir sanat benzetmesi yaptın."

Pansy'nin ayaklarının altındaki zemin kayarak katı toprağı balçık ya da kuma dönüştürdü ve onu yutmaya hazırlandı. Göğsünden el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayılan adrenalin patlamasıyla midesi sinir bozucu bir takla attı.

"Affedersiniz?"

"Sanat sizsiniz, değil mi? Nadir ve değerli ve sıradan bir dükkanda satılmaz. Sen tarihi ve imrenilesi birisin ve aracılık edilmelisin."

"Ben bir insanım Longbottom. Satılık değilim."

"İşte bu yüzden altı ayımı neden bir nişan anlaşması *istediğini* anlamaya çalışarak geçirdim. Ama peşinde olduğun şey normal bir nişan değil, değil mi? Seçenekleriniz var, açıkça 'hayır' demenize izin verildi."

Pansy bir adım geri çekilerek aralarındaki banktan ve adamın bir şeyleri kanıtlamak için yaptığı bitki canavarından uzaklaştı. Daha önce de ateşi çıkmıştı ama göğsünün içinde magma gibi yeni, rahatsız edici bir sıcaklık patlamıştı ve bunun onu uyarmak mı yoksa rahatlatmak için mi olduğunu bilmiyordu.

"Neyi düşünmeden edemiyorum biliyor musun?" Longbottom bankın yanına doğru bir adım atarak sordu.

Pansy kollarını önünde kavuşturarak .

"Bana karşı açıklanamaz bir ilgin vardı," dedi bir adım daha atarak. "Ve kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama bu çılgınlığı bir kenara bırakırsak, beni *meraklandır*dın."

Pansy, Longbottom'ın ilk kez biraz yırtıcı hissettiren ela bakışları altında nefes alış verişinin kesilmemesi, kızarmaması ve bayılmaması için çok uğraştı. Kalbi küt küt atıyordu. Yakalanmış bir av gibi.

"Ellerimi ayaklarının altındaki toprağa sokarsam ne yapabileceğimi merak ettim. Adını bir çiçekten almışsın Merlin" -bir adım daha yaklaştı, gidecek hiçbir yeri yoktu ve "Doğru toprak, biraz ekim, biraz bakımla ne hale gelebilirsin?"

Neville Longbottom mecazlarla, benzetmelerle ya da belki de kelimenin tam anlamıyla konuşuyordu, Pansy bunu anlamakta zorlanıyor, kalbi boğazında çarpıyordu. Neredeyse göğüs göğüse olan bakışları tekrar yumuşadı, nazik gözleri onunkileri aradı.

"Bir çiçek mi? Bir kraliçe mi? Başka ne ki?"

Çenesini sabitledi, ses tellerini savaşa hazırladı. "Bunun senin için ne önemi var?"

"Çünkü görmek istiyorum."

Daha konuşmasını bitirmemişti ki cevabını aldı, tenine o kadar yakın konuşmuştu ki her hecenin yanaklarına değdiğini hissedebiliyordu.

"Asla reddetmedim çünkü ne zaman bunu yapmak için otursam, merak etmeden duramıyordum."

Bir sera gibi kokuyordu: derinin yüzeyindeki tuz, güneşte kalmış toprak. Seraların kokusundan nefret ederdi. Onun üzerindeki kokuyu seviyordu.

Adamın cesurca bir şey söylediğini düşündü. Açık, dürüst, çekilmez bir Gryffindor gibi açık sözlü. Aynı bir ödeme yaptı.

"İmzalayacak "

Evet cevabından neredeyse *hayır cevabından* korktuğu kadar korkuyordu.

"Önce seni öpmek istiyorum. Bunu altı ay önce yapmalıydım." "Burada kimse seni zeki olmakla suçlamıyor."

Gülümsedi, ya kayıtsızdı ya da kırılmakla ilgilenmiyordu. Dişlerini sevmiştir. Bu kadar yakinken, teninde gezinirken, alt dudağını dişlerken, onunla alay ederken, onu tadarken nasıl hissettiklerini merak etti.

Seradaki sıcaklık iki katına çıktı, bir arzu seli içeri daldı ve kapıları kilitledi. Longbottom'un gözlerindeki eğlence ile yırtıcılık arasında gidip gelen ifadeye bakılırsa, o da arzusun gelişini hissetmişti.

"Bu sabah imzaladım. Kaçırma istemedim-" diye içini çekti, gözleri onu arıyordu. "Bu akşam bizzat teslim edecektim."

Beklediği dehşet verici değişim gibi hissetti -döndü- ve aynı zamanda hiçbir şey gibi de hissetmedi. Varoluş halleri arasında bir göz kırpması ve hâlâ öpülmek için yalvarmanın eşiğinde olan Pansy Parkinson'dı.

"Pansy?" Longbottom -muhtemelen ona Neville demeyi denemeliydi- kızın adını bir soruya dönüştürerek sordu. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

Bu tek soru ona yeniden kendisi gibi hissetme gücü verdi, sanki kontrol de ondaymış gibi. Av gibi görünebilirdi ama kendini buraya o koymuştu; onun kendisini yakalamasını istiyordu. Potansiyel nişanlısı da aynı şekilde, anlamadığı bir avda yakalanmış bir av gibi görünebilirdi. Ama o bunu çok iyi anlıyordu ve kendini oraya koymuştu. Çünkü onu kimin yakalayacağını kendisi seçecekse, avcı kimdi ki?

"Yapmazsan aptallık etmiş olursun Longbottom."

Neville bitkilerin büyümesine yardım ettiğini hayal ettiği şekilde öpüyordu: nazik, cesaretlendirici, *yavaş* ve sahip olduğu her şeyle. Pansy hayatı boyunca hiç bu kadar acı verici derecede *yavaş* ama bir şekilde her şeyi tüketen bir öpüşme yaşamamıştı: sanki acelesi yokmuş, bitiş çizgisine doğru bir yarış yokmuş gibi. Sanki onu tanımak için bir ömrü vardı.

Ellerinden biri kavradı, başparmağı kemiğin üzerinde gezindi, diğer kolu belini sararak onu kendine çekerken dokunuşundaki yumuşaklıkla dikkatini dağıttı. Kendini bir çocuk gibi hissetti. Yine garip bir ergendi, kendi uzuvlarıyla ne yapacağından emin değildi. Kaba arzuya yönelik içgüdüleri, Neville'in belirlediği işkence dolu tempoyla tamamen uyumsuz hissediyordu: onu haritalandırıyor, yönlendiriyor, tüketiyordu.

Uzandı, ayak parmaklarının ucuna kadar gerildi ve kollarını onun boynuna doladı, tırnaklarını omuzlarında gezdirdi, dudaklarına değen zevk tıslamasının tadını çıkardı. Adam onun yalpaladığını hissetmiş olmalıydı, ayakkabılarının uçlarında sallanıyordu, çünkü belindeki kol sıkışmıştı. Öpücüğe gülümseyecek kadar uzun süre ara verdi, aynı anda hem utanmış hem de yoğun bir şekilde doluydu.

Neville onu bir toprak çuvalından daha ağırmış gibi kaldırdı ve arkalarındaki sıraya yasladı. Neville önce boynunu, sonra çenesini, sonra da kulağının hemen altındaki boşluğu öptüğünde cam duvarlar, gezgin öğrenciler ve Tanrı'nın belası alçakgönüllülüğü hakkındaki endişeleri Pansy'nin beyninden silinip gitti.

"Seni öpmek hoşuma gidiyor," diye nefes aldı. O kadar içten, o kadar dürüst ve o kadar sıcaktı ki Pansy neredeyse yanarak kül olacak, bir seranın içinde boğulacaktı. Ve sonra adam onu gerçekten etkiledi. "Her santimini öpmek istiyorum."

Lanet olası Neville Longbottom.

Pansy boğazının arkasından bir ses çıkardı, boğuk bir şeydi, inleyen bir şeydi, yumuşak, güçlü ellerin ve hürmet, tapınma gibi hissettiren bir nezaketin çekimiyle yüzeye çekilen bir şeydi.

Daha fazla dayanamadı, *ivmeye* ihtiyacı vardı; gömleğinin düğmelerine yapıştı, teni için yanıp tutuşuyordu. Adam gülümsedi, alnını kızın alnına dayadı ve gömleği omuzlarından iterek toprağa düşürmesine izin verdi.

Ellerini göğsünden aşağı doğru sürükledi, kırmızı tırnakları yüzeyde pembe bir iz bırakacak kadar ısırdı. Adamın nefesindeki tutukluk ve kekemelik zafer tadındaydı, kraliçeliği için kazanılan savaşlar ve fethedilen topraklar.

Bacaklarının arasında kendisine yer açmak için zaten tehlikeli bir şekilde yukarı kaldırılmış olan elbisesinin eteğinin altından kayan sıcak, yumuşak parmaklarla karşılık verdi: zar zor bir dokunuş ve bir

yavaşça yükseliyordu. Diğer eli kızın çenesini buldu ve onu kendisine bakması için yönlendirdi; elinin, kızın teninde çiçek açan ısı tohumlarını tohum üstüne tohum ekerek yaptığı işe değil.

"Pansy," dedi. Eli kızın kalçasının üst kısmını sıktı. "Bana seni istediğim yerde öpebileceğimi söyle."

Her zamanki yardımsever hükümdar, kabul etti.

Adam onun önünde diz çöküp elbisesinin eteklerini daha da yukarı kaldırarak elleri, ağzı ve dişleriyle etini yemeye çalışırken Pansy çantasına uzanıp içinden esasını çıkardı. Seranın cam pencerelerindeki gizlilik büyülerine duydukları ihtiyaç, Pansy'nin kalçasına kondurulan üç öpücük, külotunun ayak bileklerinden aşağıya çekilmesi ve adamın nefesinin Pansy'nin göbeğine değmesiyle sadece tavsiye edilebilir olmaktan çıkıp mutlak bir gerekliliğe dönüşmüştü.

Neville'in elleri kalçalarını sıraya sabitlediğinde, ağzı klitorisinin üzerine kapandığında ve olası büyüünü soluk soluğa çevirdiğinde büyü dudaklarında öldü. Neville'in dili onu titretirken ciğerleri çöktü ve havanın her zerresini dışarı attı.

Gözleri kapandı, dirseklerine yaslanırken başı geriye düştü. Başının arkası cama değdi ve tüm dünyanın buna şahit olmasına cesaret etti. Onun tatlı, yavaş daireler arasında duraklayarak söylediği sözleri duydu: "Ben zaten camı büyüledim."

Nefes nefese kalmış, kalçalarını adamın ağzına doğru yuvarlayarak konuşmak için güç arıyordu. "Ne zaman?"

Adam tekrar teması kestiğinde inledi, sadece cevap verecek kadar. "Sen içeri girdikten hemen sonra."

"Wandless?" diye sordu, heceleri yakalayamadığı nefesinde boğuldu.

"Mmhmm."

Cevabın sesini duyduğundan daha çok hissetti, sinirlerine doğru fırladı. "Sözsüz mü?"

"Mmhmm."

"Bu" -bir nefes alış, bir keskinlik, damarlarına dolan baş döndürücü bir telaş- "gelişmiş büyü." Onun dokunuşunun yokluğunda ağlayabilirdi.

"Pansy, serayı renklendirmeyi neden kendime öğrettiğimi açıklamamı gerçekten istiyor musun? yoksa devam etmemi mi istiyorsun?" Gülümsemeyi görmek için ona bakmasına ya da gözlerini açmasına bile gerek yoktu: hizmet etmeye, zayıflatmaya kararlı o nazik gülümseme. Adam bir parmağını içine sokup bir sarmalı daha sıkı sardığında omurgası neredeyse kırılacaktı gibi gerildi.

"Lütfen, devam et."

Neville Longbottom onu yıkıp parçalara ayırırken, büküp sıkarken ve tutarsızlık içinde kıvrırken Pansy'nin düşünebildiği tek şey -elbisesinin ne kadar korkunç bir şekilde kırıyacağını ötesinde- artık yavaş yavaş, bilinçli bir şekilde sahip olduğu için her seferinde bunu arzulayacağını bildiğiydi. Sarhoş ediciydi: her dokunuşunda aldığı amaç, yumuşak gücü, eşsiz, öngörülü .

Pansy'nin Neville'in pazusundaki tutuşu onun topraktaki bayrağı, iddiası haline gelmişti; onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Ciğerlerine hava girmesi için zorladı, aklı beynine geri döndü. Ayak parmakları yere değdi, ayakkabıları unutulmuş bir yerde. Neville'i kendine doğru çekti ve altı ay boyunca hayal kırıklığını örtmek için kullandığı kızgınlığı yok eden ani bir rahatlama hissiyle onu öptü.

"Merhaba," dedi Neville, gülümsemesi kendini beğenmişliğe doğru kayıyordu.

Pansy gözlerini devirdi. "Seni bir serada becermeyeceğim Neville-" "Peki sen ne diyorsun-"

"Dizlerimin üzerine çökmemi istiyorsanız, en azından halı temin etseniz iyi olur."

Bir büyüün geri tepmesini izlemek gibiydi, güzel gözlerindeki kavrayışın yanıp sönmesi, başının dönmesi. Sonra yeniden bir büyü, yeni bir büyü ve sonunda anlayış.

"Merlin, evet. Tamam, hadi-"

Elbisesini çekiştirerek etek ucunu kalçasının ortasına kadar indirdi. Etrafından dolanarak unuttuğu esasını aldı ve diğer elinde zaten bulunan çantasına koydu. Ona çantayı uzattı ve sonra diz çöktü: ayakkabılarından birini tekrar giydirirken ayağını kaldırmak için bileğine dokundu. Kendini onun omzuna yaslamak zorunda kaldı, kendi İki ayakkabısını da giyip çantasını eline aldığı anda ve bildiğinden etkilendiği bir büyüyle elbisesinin kırıksıklıklarını giderdiğinde yavaş kavrayış ona zar zor yetişiyordu.

Neville gömleğinin düğmelerini iliklerken Pansy onları raydan çıkaran soruya, pazarlıklarının kilit noktasına, Neville'in verdiği kabul ettiği tavize geri döndü.

"Demek çoktan imzaladınız."

Bunu bir soru olarak ifade etmedi. olmasını da istemedi.

Parmakları düğmelerinin üzerinde kaydı. Pansy her geçen saniye daha kararlı bir şekilde öne çıktı ve gömleğinin düğmelerini iliklerken kontrolü eline aldı. "Rahatla, Longbottom. İstersen uzun bir nişan yapabiliriz."

Ona baktı ve teknik olarak, eğer ilgi talebini imzaladıysa, aslında nişanlı oldukları gerçeğine yanal girişinin başarısını ölçtü. Ama bundan da öte, eğer istediği buysa, bunu bir teklif, bir *çıkma* şansı olarak düşünmüştü.

Kolunu omzuna doladı, başının tepesine bir öpücük bıraktı - saçlarının durumu için endişeleniyordu - ve sanki dünyadaki en kolay, en doğal şeymiş gibi ona sarıldı. Sanki bunu yıllardır yapıyorlarmış gibi.

"Evet. Bunu isterim."

Ona karşı erimek istemiyordu ama yine de yaptı.

Pansy aklının bir köşesinde Theodore Nott'a muhtemelen bir hediye sepeti ya da şövalyelik nişanı borçlu olduğunu fark etti.

Son Notlar

GÜNCELLEME: w&h evreninde artık birkaç ek hikaye daha var! [Başlangıç ve Son](#), w&h için bir Draco POV önsözü. (tamamlandı)
[Görmek ve Görmek](#), w&h'ye eşlik eden bir Theo POV. (tamamlandı)
[Kanepe Koleksiyonukoleksiyonu](#), en sevdiğimiz mobilya parçasına odaklanan bir ficlet . (wip)

--

eğer istiyorsanız övgülerinizi ve yorumlarınızı her zaman takdir ederim! insanların ne düşündüğünü bilmek beni çok mutlu ediyor! umarım bu beğenmişsinizdir, okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

zamanımın çoğunu [tumblr](#)'da geçiriyorum. gel takıl ve merhaba de! üzerinde çalıştığım diğer şeylerle ilgili güncellemeleri de burada bulabilirsin!

icepower55 ve endless-musings'e olağanüstü betalar ve arkadaşlar oldukları için muazzam ve coşkulu bir teşekkür borçluyum!

Bundan ilham alan çalışmalar

[Picked and Planted by mightbewriting - a Podfic](#) by [Beatificbean](#), [ETL_Echo_Audiobooks](#)

Lütfen [Arşiv'uğrayın ve yorum yapın](#)e yaratıcıya çalışmalarını beğendiğinizi bildirmek için !

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

